

КАПИЈЕ КОЈЕ ГОВОРЕ

Сваки град има своју душу коју најбоље можемо осетити док ходамо улицама и посматрамо куће и лица пролазника.

Док корачам мојим градом посебну пажњу привлаче ми огромна, дупла врата капије која су као показатељ једног времена. Немо стоји као граница између приватног и јавног и чини ми се да она представља увод у неки другачији свет. Велика, дрвена, изрезбарена, тешка поносно даје знак да је у сваком тренутку била спремна да прихвати плодове њива, госте и весеља. Метална квака стоји на средини као развучене усне у осмех, а тек испод ње кључаоница кроз коју извире нека светлост и мами мој поглед да завирићу кроз њу и упознам генерације које су носиле тешке кључеве њеног царства. Можда када би само знала говорити, сазнам све тајне, љубави и судбине становника, а и случајних пролазника. Размишљање ми прекида чудна мелодија ветра која пролази кроз напукле, избледеле даске капије и као да ми поручује да ће остати ту све док је држе метални окови причвршћени за зидине куће.

Живот једног народа породице почиње негде унутра, иза неке границе, иза сна и јаве, била она историјски симбол или естетски предмет. Знаш да тамо, где нема капије ни живот се не догађа.

Нађа Вуковић б.а